

Prečo neorganizujeme nočnú hasičskú súťaž?

Túto otázku mne a ďalším členom zboru predkladajú občania a hasiči z okolitých zborov už viac ako tri mesiace. Nastal čas odpovedať na túto otázku a zároveň sa vyjadriť k aktuálnemu trendu hasičských súťaží, ku ktorému sa chystám už dva roky. Vopred upozorňujem, že mojim cieľom nie je skritizovať celý hasičský šport. Hasičský šport má svoj veľký význam nielen u nás dobrovoľných hasičov. Okrem zvyšovania fyzickej zdatnosti upevňuje kolektív v zbere a taktiež približuje odkaz dobrovoľného hasičstva obyčajným ľuďom, ktorý sa vo svojom živote s hasičmi a všetkým čo s nimi súvisí nestretajú. Ľudia, ktorí navštevovali hasičské súťaže sa chodili nielen zabaviť, ale aj pozrieť na priebeh súťaže a podľa otázok, ktoré mi kládli som vedel, že majú záujem a sú zvedavý na prácu hasičov. Posledné tri roky sa ma však ľudia pýtajú len na to, či sú tí ľudia čo súťažia hasiči. A ja im na túto otázku nieviem odpovedať...

Všetci si dobre pamätáme staršie ročníky hasičských súťaží. Hasičské tímy štartovali s motormi s nízkym výkonom, súťažilo sa pomalšie a s rozhadzovaním hadíc, viac sa behala štafeta na 400m, hasiči mali na sebe oblečené rovnošaty UBO, poprípade klasické montérky, prilby, opasky a samozrejmosťou bola pevná obuv. Keďže družstvá mali približne rovnaké podmienky a technickú vybavenosť, o víťazoch rozhodovala viac celková pripravenosť ako šťastie.

Aká je dnešná situácia? Vďaka výkonným motorom, ktoré vonkajším vzhľadom vyhovujú pravidlám, športovým hadiciam s menším priemerom (už len čakám kedy sa bude súťažiť so záhradnými hadicami) a ďalším špeciálnym úpravám na technike sa dosahujú časy, nad ktorými ne jeden človek krúti hlavou. V zavodnenom systéme sa nachádza tlak, ktorý je schopný zabiť človeka (poznáme viac prípadov, za pozretie určite stojí video na internete, kde hasičovi pri požiarom útoku vybuchol rozdeľovač). Hasiči súťažia v odeve, ktorý viac pripomína kombináciu futbalistu a horolezca. Elastické dresy, tretry s klincami, na hlavách „škrupinky“ alebo iné typy pokrývok hlavy, všetko do detailu pripravené, nachystané. Za pozornosť stojí nový hit, ktorým je priehľadná nádrž na vodu s meniteľným farebným podsvietením (trocha svetla v noci predsa nezaškodí a diváci majú zas na čo pozerať). Niektoré veci by na pohľad neboli až tak zlé. Mnohí povedia, že hasičský šport sa predsa vyvíja a posúva ďalej. Ale kam?

Do týchto vymožeností vkladajú obce a ich zborov nemalé finančné prostriedky (pokiaľ sa nenájde dobrý sponzor) a čas. Prvoradým cieľom mnohých zborov sa stáva účasť na čo najviac súťažiach a získanie čo najväčšieho počtu trofejí (obec a sponzor potrebujú vidieť výsledky), bohužiaľ na úkor prevencie a zabezpečovania technickej pomoci našim občanom. Veď koľké obce v ktorých funguje hasičský zbor nemajú ani poriadne skontrolované a funkčné hydranty, vybavenosť k zásahu je malá, pretože mnohé zborov si prerábajú autá čisto len na prevoz techniky na hasičský šport. Hasičské zbrojnice sa rozpadajú, prípadne sa v nich zhoršujú podmienky na to, aby sa v nich hasiči viac stretávali a boli spolu. Verím, že keby boli tie financie a čas investované nielen do hasičského športu, skvalitnil by sa život a činnosť mnohých dobrovoľných hasičov v našej krajine. Zborov sa však stále sťažujú, že nemajú peniaze. Majú, len sú investované prevažne do športu. Hodnota trofejí na súťažiach je

vzhľadom k použitej technike a námahe bezvýznamná. Je to len symbolická odmena a pamiatka, ktorá časom zapadne prachom. Čo prachom ale nezapadne je sila a súdržnosť kolektívu, odhodlanosť, chuť zdokonaľovať sa, priateľstvá ktoré sa vytvoria medzi hasičmi a spomienky. Mnohé tímy už takéto veci nepoznajú, pretože v prípade keď nevyhrajú a neumiestnia sa na prvých priečkach, sú nahnevaný, začnú na seba nadávať a jednoducho povedané je po súťaži. Medzi hasičmi vládne nevraživosť, rivalita, hasiči medzi sebou súperia o úspech a sú ochotný spraviť hocičo aby ho dosiahli. Z tohto dôvodu sa zo súťaží vytráca atmosféra, ktorá spájala všetkých hasičov. Hasiči sa kedysi viac bavili spolu, zabávali a tešili sa aj z malých úspechov a tie neúspechy hodili rýchlo za hlavu. Keď sa hasiči navzájom pobili, bola to veľká hanba a na našej súťaži sme jasne videli ako sa dokážu hasiči medzi sebou pobiť. Na súťaže prichádza čoraz menej a menej ľudí a zbory organizujú súťaže viac menej z povinnosti. V súčasnosti súťaže, či už sú to pohárové alebo ligové súťaže, pri ktorých sa stále súťaží len v požiarnom útoku s vodou, sú na vrchole úspechu a začínajú upadať. Stručne povedané – ľudí to prestáva baviť a hasičov taktiež. A to je dôvod prečo sme si tento rok dali pauzu v organizovaní takéhoto typu súťaže. Na organizovanie súťaže potrebujete nielen ľudí, ale tím ľuďom potrebujete dať aj zmysel pre ktorý sa to oplatí organizovať. A keď jediným zmyslom súťaže by boli pre zbor financie, ktoré sa získajú z bufetu, je to málo. Treba priniesť niečo nové, aby sa ľudia nielen zabavili, ale aj si niečo odniesli zo súťaže a videli skutočný zmysel hasičov a hasičského športu. Keďže mentalita nášho zboru je iná, rozhodli sme sa tento rok len pre pohárovú súťaž mladých hasičov a táto akcia dopadla výborne a nad naše očakávania. Mladí hasiči si zaslúžia tiež pozornosť, vyrastá z nich totiž ďalšia generácia hasičov. Mohli by si to uvedomiť aj iné zbory v našom okrese.

Čo bude nasledovať ďalej? Porozmýšľame, prediskutujeme a naplánujeme. Branný pretek mladých hasičov alebo súťaž typu „Železný hasič“, ktorá sa stáva čoraz populárnejšou aj na Slovensku? Nechajte sa prekvapiť, určite niečo vymyslíme. Dáme Vám včas vedieť☺

Róbert Hričo – predseda DHZ Abrahám